

Gregg Hurwitz

De rekrut

A.W. Bruna Uitgevers

Evans gehavende knokkels, na de vechtpartij beurs als een aubergine, omklemden het stuur. Uit zijn zojuist gebroken neus sijpelde wat bloed. Niets ernstigs, niets wat hij niet al eerder had meegemaakt.

In de achteruitkijkspiegel bekeek hij zijn neus, hij bracht zijn hand ernaartoe en zette hem met een ruk recht.

De Cadillac zwenkte naar rechts. Even dreigde hij in de met regenwater volgelopen goot te belanden. De springveren van de stoelen prikten in de achterkant van zijn dijen, hij rook de mentholgeur die uit de met kleine brandgaten bezaaide bekleding opsteeg. Het lichtje in het dak was weinig meer dan een naakt, doorgebrand lampje, de schijven brachten bij het remmen een snerpend geluid voort en het linkerremlicht was kapot.

Hij had een betere auto moeten stelen.

De regen kwam met bakken uit de hemel. Welkom in Portland. Of – preciezer gesteld – een landweggetje buiten Hillsboro.

De dikke druppels veranderden het dak van de auto in een metalen trommel. Het water gutste over de voorruit, werd door de banden hoog opgeworpen.

Hij glibberde door een bocht langs een reclamebord. Een fractie later werd de achteruitkijkspiegel verlicht door vage rode en blauwe lichtvlekken.

Politie.

Het defecte remlicht.

Dat kwam slecht uit.

Zeker met deze auto, waarvoor inmiddels waarschijnlijk een opsporingsbevel was uitgevaardigd. De agent was vermoedelijk

nu het kenteken aan het natrekken, als hij dat al niet gedaan had.

Evan slaakte een zucht. Trapte het gaspedaal nog verder in.

Daar was de sirene. De koplampen werden groter.

Evan kon het silhouet van de agent achter het stuur zien. Het leek wel een doelwit op de schietbaan: hoofd en borst, een en al fatale zone.

Hillsboro ging er prat op een van de veiligste steden in de noordwestelijke regio te zijn. Evan hoopte dat dat zo zou blijven.

Toen hij op de rem ging staan, een ruk aan het stuur gaf en naar een kruispunt uitweek, wiegde het barrel op zijn schokbrekers.

Twee hem tegemoetkomende politiewagens stelden zich achter zijn auto op.

Evan zuchtte.

Drie als kerstbomen verlichte politiewagens blokkeerden met gillende sirenes beide rijbanen en kwamen dichterbij.

Dat was het moment waarop het gebons vanuit de kofferbak erger werd.

1

Je kunt niet voorzichtig genoeg zijn

Evan vluchtte met zijn RoamZone tegen zijn oor gedrukt zijn penthouse in de Castle Heights Residential Tower in. De telefoon, gemaakt van gehard rubber en voorzien van Gorilla Glass, was zo robuust als een ijshockeypuck en onmogelijk te traceren. Elk inkomend gesprek naar 1-855-2-NOWHERE reisde in digitale vorm over het internet via een doolhof van versleutelde virtuele netwerkverbindingen. Elke stem die hij door de luidspreker van zijn RoamZone hoorde, had een wereldtournee langs diverse knooppunten gemaakt.

Evan nam altijd met dezelfde zin op.

‘Heb je hulp nodig?’

Deze keer, voor het eerst, herkende hij de stem aan de andere kant van de lijn.

Jack Johns.

Jack had Evan op zijn twaalfde uit de anonimiteit van het weeshuis gehaald en hem in een volstrekt afgeschermd en geheim programma van het ministerie van Defensie ondergebracht. Jack had Evan in Orphan X veranderd, een anonieme huurmoordenaar die begon waar de Amerikaanse overheid ophield, en zaken uitvoerde waar de Amerikaanse overheid zich niet mee kon inlaten. Jack had voor Evans menselijkheid geknokt, zelfs tijdens zijn opleiding tot moordenaar.

De enige vaderfiguur die Evan ooit had gekend, hing nu aan de lijn, belde het telefoonnummer bestemd voor mensen in levensgevaar. En hij had Evans vraag – ‘Heb je hulp no-

dig?’ – met een enkele lettergreep beantwoord.

‘Ja.’

Evan en Jack beschikten over een uitgebreide reeks protocollen voor het geval dat ze contact met elkaar wilden opnemen. Deze methode hoorde daar niet bij.

Het feit dat Jack dit nummer belde, betekende dat hij in een situatie zat die ieder ander waarschijnlijk als volstrekt uitzichtloos zou beoordelen.

Het enige wat Evan tot nu toe uit de telefoon had horen komen, was dat ene woord. De lijn stoorde hevig, de verbinding leek geregeld weg te vallen.

Hij kneep het toestel zowat fijn. ‘Jack? Jack? Jáck.’

Evan was acht jaar geleden uit het Orphan-programma gestapt. Hij was op dat moment de beste kracht die het programma had voortgebracht. Gezien de gevoelige informatie in zijn hoofd, het aantal mensen dat hij had omgebracht en de in zijn spiergeheugen opgeslagen vaardigheden, diende hij van de aardbodem te verdwijnen. De meest meedogenloze van alle Orphans, Charles Van Sciver, had nu de leiding over het programma en was vastbesloten Evan op te sporen en uit te schakelen.

Verdwijnen was makkelijker voor wie al niet bestond. Het Orphan-programma ging schuil achter zoveel dekmantels dat niemand behalve de direct betrokkenen de identiteit van de Orphans kende. Ze bleven van elkaar gescheiden en werden aangestuurd via gecodeerde boodschappen die op elk niveau ontkend konden worden. Extra geheime procedures zorgden ervoor dat de leden van de hogere echelons zelfs niet op de hoogte waren van de locatie van de handlangers.

Vandaar dat Evan er op een zeker moment gewoon uitgestapt was, en alleen zijn operationele alias had aangehouden waaronder hij bij de clandestiene dienst bekendstond, een naam die in de achterkamers van geheime diensten over de hele wereld fluisterend werd uitgesproken.

De Nowhere Man.

Hij hielp nu de wanhopigen, degenen die met hun rug tegen de muur stonden, mensen die gebukt gingen onder het juk van nietsontziende, gewelddadige misdadigers.

Zijn cliënten hoefden maar 1-855-2-NOWHERE te bellen en hun problemen werden opgelost.

Klinisch. Doelmatig. Onpersoonlijk.

Tot nu.

Evans gespannen voetstappen galmden door zijn enorme appartement. In de weidse, schietijzergrijze ruimte bevonden zich een aantal fitnessapparaten, een paar zithoeken en een spiraalvormige trap die naar de bovenetage leidde die hij als leeszolder gebruikte. De keuken, een en al roestvrij staal en beton, was al even modern. Het uitzicht vanaf de eenentwintigste verdieping was adembenemend, het zinderende centrum van Los Angeles strekte zich als een luchtspiegeling twintig kilometer lang in oostelijke richting uit.

Ondanks al die ruimte ademde Evan moeizaam. Hij voelde dat iets hem naar de keel greep, iets wat hij niet kon thuisbrengen. Angst?

‘Jack.’

Na wat geruis op de lijn was – eindelijk – Jacks stem weer terug. ‘Evan?’

Het klonk alsof Jack in zijn auto zat, er klonk motorgebrom op de achtergrond.

‘Ik ben er,’ zei Evan. ‘Is alles oké?’

Hij hoorde door de luidspreker Jacks banden over het asfalt razen. Met gebroken stem nam hij weer het woord. ‘Heb je er spijt van? Wat ik van je gemaakt heb?’

Evan ademde diep in, probeerde zijn hartslag te kalmeren. ‘Waar heb je het over?’

‘Heb je ooit gewenst dat ik je nooit uit dat weeshuis had gehaald? Dat ik je een normaal leven zou hebben gegund?’

‘Jack, waar zit je?’

‘Dat kan ik niet zeggen. Ik weet vrijwel zeker dat ze nu meeluisteren.’

Evan keek uit het kogelwerende Lexan-raam, dat van de vloer tot aan het plafond liep. De zon- annex kogelwering was neergelaten, maar door de mazen van het titanium raster zag hij de stad fonkelen.

Je kon niet voorzichtig genoeg zijn.

‘Waarom bel je dan?’ vroeg Evan.

‘Ik wilde je stem horen.’

Hij hoorde gierende banden door de telefoon. Jack had er de vaart in, zoveel was Evan wel duidelijk.

Maar hij kon niet weten dat Jack werd achtervolgd – heimelijk, zij het niet zo heimelijk dat Jack niets doorhad – door vijf elkaar afwisselende SUV’s. Of dat Jacks telefoonsignaal werd onderschept door een *cell-tower simulator*, waardoor alles wat hij zei voor anderen te horen was. Dat binnen vijf minuten het *whoemp whoemp whoemp* van de door de lucht klievende helikopterbladen zou opklinken en een Black Hawk door de nacht zou breken en in een wolk van stof zou landen. Dat Jack al gelokaliseerd was achter het stuur door een thermische camera, die zijn lichaamstemperatuur van 37 graden Celsius in rustgevende geel- en roodtinten weergaf.

Het enige wat Evan op dit moment wist, was dat er iets goed fout zat.

De ruis zwol aan tot een brul, en plots was de verbinding zo helder als je maar kon wensen. ‘Dit lijkt het einde van mijn negende leven te zijn, knul.’

Evan zocht naar woorden. Toen dwong hij zichzelf te spreken. ‘Zeg me waar je bent, dan kom ik je halen.’

‘Het is voor mij nu te laat,’ zei Jack.

‘Als je niet wilt dat ik je help, wat valt er dan te bespreken?’

‘Datgene wat er werkelijk toe doet, denk ik. Het leven. Jij en ik.’ Jack, die zijn eigen regels aan zijn laars lapte.

‘Omdat we daar zo goed in zijn?’

Jack stootte zijn bruuske lach uit, een enkele noot. ‘Nou, soms lijkt het belangrijkste in nevelen gehuld, al staat het recht voor ons. Maar misschien kunnen we het proberen, voordat, nou

ja..’ Meer gegier van banden. ‘Maar wel kort en bondig, graag.’

Evan voelde zijn ogen vochtig worden en knipperde de tranen weg. ‘Oké. Laten we het proberen.’

‘Betreur je het?’ vroeg Jack weer. ‘Wat ik van je gemaakt heb?’

‘Hoe kan ik daar antwoord op geven?’ vroeg Evan. ‘Ik weet niet beter. Ik heb nooit een ander leven gehad, als loodgieter of leraar of als... vader.’

Nu kwam het geluid van een helikopter uit de luidspreker, amper hoorbaar.

‘Jack? Ben je er nog?’

‘Ik denk... Ik denk dat ik zeker wil weten dat je me kunt vergeven.’

Evan slikte een brok in zijn droge keel weg. ‘Als ik jou niet was tegengekomen, zou ik in de bak zijn beland, of zijn overleden aan een overdosis, of in de kroeg overhoop zijn gestoken. Dat waren de alternatieven. Ik zou geen leven hebben gehad. Ik zou niet mezelf hebben kunnen zijn.’ Weer slikte hij, deze keer met minder succes. ‘Ik zou mijn vriendschap met jou voor niets ter wereld ruilen.’

Een lange stilte, slechts onderbroken door het gezoem van autobanden over asfalt.

Eindelijk zei Jack: ‘Ik waardeer het dat je dat zegt.’

“‘Waarderen’ interesseert me niet. Ik zeg het omdat het waar is.’

Het geluid van de rotor zwol aan. Evan hoorde op de achtergrond het geluid van andere voertuigen. Hij luisterde met elk sprankje concentratie dat hij in zich had. De verbinding liep via vijftien landen op vier continenten, een laatste gespannen levensader met de persoon om wie hij meer dan wie ook gaf.

‘We hadden geen tijd,’ zei Evan. ‘We hadden niet genoeg tijd.’

Jack zei: ‘Ik hou van je, knul.’

Evan had die woorden nog nooit gehoord. Er gleed iets langs zijn wang, bleef aan zijn kaak hangen.

Hij zei: ‘Oké, begrepen.’

Toen was de verbinding weg.

Evan stond in zijn appartement, voelde de kou vanaf de grond door zijn schoenen trekken, door zijn voeten, zijn knien, zijn hele lichaam. Hij hield de telefoon nog altijd tegen zijn wang. Hoewel zijn hele lichaam rilde, had hij het bloedheet.

Eindelijk liet hij het toestel zakken. Trok zijn bezwete shirt uit. Hij liep naar de keuken en trok een la van de vriezer open. In de la lagen flessen, als kogels naast elkaar gerangschikt, van de beste wodka's. Hij haalde er een rechthoekige fles Double Cross uit, een zevenmaal gedestilleerde en gefilterde sterkedrank uit Slowakije. Hij werd gestookt uit wintertarwe en smeltwater uit de bergen, dat uit een waterhoudende grondlaag diep onder het Tatra-gebergte werd gewonnen.

Het was een van de zuiverste dranken die hij kende.

Hij goot twee vingers in een glas en ging met zijn rug tegen de koele Sub-Zero zitten. Hij wilde niet drinken, maar het gewoon vasthouden. Hij snoof de zuivere geur op, in de hoop dat die zijn longen en borstkas zou zuiveren.

Zijn hart.

'Goed,' zei hij. 'Fuck.'

Hij bleef tien minuten met het glas in zijn hand zitten, en daarna nog eens tien.

Zijn RoamZone ging opnieuw over.

In het scherm zag hij geen melding dat het nummer afgeschermd dan wel onbekend was. Er stond helemaal niets.

Met lood in zijn schoenen nam Evan op, bracht de telefoon naar zijn oor.

Hij hoorde de stem die hij het meest had gevreesd.

'Ik zou je digitale contactlenzen er maar even bij pakken,' zei die. 'Dit wil je niet missen.'

Zwarte materie

De zwaarlijvige man in de vochtige jungle ploeterde door de varens en de klei, zijn voeten verdwenen diep in de modder van het Amazoneregenwoud. Hij droeg een slappe hoed met camouflageopdruk om zijn gezicht tegen de zon te beschermen. Aan de rand zat een kokervormig muskietennet, dat met zijn ademhaling meebewoog. Dankzij dit spookachtige effect – een vormloos, ademend hoofd – leek het wel alsof een tweekoppig monster zich een weg door de rottende bladeren baande. Zijn kleren waren doorweekt van het zweet. Op zijn horloge knipperde een rood gps-bolletje, dat hem aanspoorde door te gaan.

In zijn spoor volgde een tweede man. Jordan Thornhill was gedrongen-atletisch, een bonk spieren en precisie, zijn haar was gemillimeterd, een van de zijkanten met een scheermes bewerkt. Hij had zijn shirt uitgetrokken en in de tailleband van zijn broek gestopt. Het zweet op zijn donkere huid leek wel olie.

Ze hadden hun gehuurde Jeep een paar kilometer geleden moeten achterlaten, op de plek waar het pad door de dichte begroeiing definitief onbegaanbaar werd.

Ze liepen zwijgend door, de modder zoog aan hun schoenzolen, blaadjes ritselden tegen hun brede schouders. Slingerplanten klampten zich vast aan enorme bomen, knepen het leven eruit. Hoog in het gebladerte flitsten vleermuizen heen

en weer. Ergens in de verte deden brulapen hun naam eer aan.

Thornhill liep met vloeiende, behendige bewegingen achter de man aan. ‘We zijn hier een flink eind van Kansas vandaan, baas. Weet je eigenlijk wel zeker dat deze gast het bij zich heeft?’

Het onder de hoed onzichtbare gezicht werd naar Thornhill gedraaid. Het net ging op de maat van een hartslag heen en weer. Toen tilde de man het net op en sloeg het over de rand. De schade aan de rechterkant van zijn gezicht was met behulp van chirurgische ingrepen grotendeels hersteld, maar rond de slaap was nog wat littekenweefsel te zien. In de diepte van de verwijde pupil van zijn rechteroog dreef een kleine, zeestervormige wolk.

Aandenkens aan een explosief dat Orphan X bijna een jaar geleden tot ontploffing had gebracht.

Als directeur van het Orphan-programma had Van Sciver de middelen tot zijn beschikking gehad om de fysieke gevolgen ervan goeddeels ongedaan te maken, maar zijn onderhuidse woede bleef onverminderd sterk aanwezig.

De blik van Van Sciver werkte Thornhill op de zenuwen. Dat haaienog joeg iedereen steevast schrik aan.

‘Hij had het bij zich,’ zei Van Sciver. ‘Dat heb ik uit betrouwbare bron vernomen.’

‘Wie dan?’

‘Waag je het aan mijn woorden te twijfelen?’ zei Van Sciver. De littekens zagen er nog wel goed uit, mits hij niet fronste zodat de huid zich naar de verkeerde kant samentrok.

Thornhill schudde zijn hoofd.

‘De echte vraag is, is het daar nog steeds?’ zei Van Sciver. ‘Het kan net zo goed in de buik van een jaguar zitten. Of misschien is het wel in vlammen opgegaan, weten wij veel.’

‘Soms,’ zei Thornhill, ‘heb je alleen maar een beetje geluk nodig.’

Ja, geluk. Van Sciver had zich maandenlang teruggetrokken in een virtuele bunker vol servers, die met behulp van de krachtigste *deep learning* dataminingssoftware uit de geschiedenis van

het computertijdperk speurden naar levenstekenen – of beter gezegd: mogelijke levenstekenen – van Orphan X. De recente opdracht van hogerhand was duidelijk geweest. Van Scivers prioriteit lag bij het uitschakelen van opstandige Orphans. Iedereen die met pensioen was gegaan. Iedereen die het niet gehaald had. Iedereen wiens volgzzaamheid twijfelachtig was.

Maar vooral bij het uitschakelen van de enige Orphan die ooit – sinds de geschiedenis van het programma werd gedocumenteerd – uit eigen beweging was opgestapt.

Het grootscheepse softwareonderzoek had uiteindelijk één aanwijzing opgeleverd, één glinsterend stukje kunstaas in een oceaan van data die dagelijks in cyberspace heen en weer golft. Zelfs de benaming ‘aanwijzing’, zo realiseerde Van Sciver zich nu, was te pretentief. Het was eerder een mogelijke aanwijzing naar een aanwijzing die mogelijk wees op een aanwijzing naar de eventuele verblijfplaats van Orphan X.

Het verhaal bereikte binnen de *intel*-gemeenschap razendsnel de legendarische status. Het ging als volgt: een *midlevel* agent van Defensie was ooit, via een labyrintisch proces van afpersing en chantage, in het bezit gekomen van uiterst geheime data met betrekking tot het Orphan-programma. Een aantal schuilnamen, een aantal laatst bekende adressen, een paar connecties tussen Orphans en hun handlangers. Deze cruciale stukjes en beetjes waren van diverse versleutelde kanalen gehaald in de paar seconden voordat ze automatisch verdwenen.

De agent had gehoopt dat zijn ster binnen de afdeling sneller zou rijzen, maar al snel merkte hij dat zijn lading te explosief was; het was te gevaarlijk om de data te gebruiken. Hij bewaarde het materiaal bij wijze van verzekeringspolis, ondanks orders van Pennsylvania Avenue die verordonneerden dat alle informatie met betrekking tot het Orphan-programma vernietigd moest worden. De geruchten over dit geheime dossier hadden de afgelopen maanden aangehouden, al bleef het bij geruchten.

Totdat de krachtige dataminingmachines waarover Van Sci-

ver kon beschikken een spoor van dit geheime dossier oppikten en via secundaire sporen het bestaan ervan bevestigden – zoals je het bestaan van onzichtbare zwarte gaten kunt zien door de zwaartekrachteffecten van de omgeving te meten. De midlevel agent had de haren in zijn nek overeind voelen komen en was ondergedoken.

In meerdere opzichten.

Zijn neergang werd uiteindelijk niet ingeluid door een Orphan of een andere agent, maar door een onverwachte loop der omstandigheden.

Van Sciver had zichzelf beloofd dat hij, zodra de tijd daar rijp voor was, uit zijn bunker zou kruipen en met zijn poten door de modder op de tip zou afgaan die hem mogelijk naar Orphan X kon leiden. En daarom banjerde hij hier nu, op een ander continent door de gore drek, op zoek naar dat glinsterende stukje kunstaas.

Ze roken het eerder dan dat ze het zagen. De dikke, zware geur van een slachthuis hing in de lucht. Ze beklommen een heuveltje. Voor hen had een rotorblad van een Sikorsky S-70 zich in de stam van een banyan geboord en de dikke boom zowat in tweeën gekliefd.

Thornhill wapperde met een hand voor zijn gezicht. ‘Godallemachtig.’

Van Sciver zoog zijn longen vol met de lucht van kerosine en rottend vlees, een geur die zo overweldigend was dat hij hem kon proeven. Ze kropen door laag struikgewas, toen ze het plots zagen. De neergestorte romp lag op zijn kant, opgekruld tegen een enorme rots als een hond die zijn rug probeert te krabben. Een aftandse legertransporthelikopter uit de jaren zeventig, hergebruikt voor privécharters en tientallen malen doorverkocht, werd nu langzaam door de jungle verteerd.

De piloot was door de cabineruit uit de heli geslingerd. Zijn lichaam, bijeengehouden door zijn overall, hing zo’n acht meter boven de grond innig verstrengeld met een liaan. Zijn vlees leek nog te bewegen, het kriielde van het leven.

Vuurmieren.

Er klonk gerommel uit de romp, en toen een droge stem: 'Is daar iemand? God, laat er alsjeblieft iemand zijn.'

Van Sciver en Thornhill kwamen dichterbij. Van Sciver moest op zijn handen en knieën gaan zitten om naar binnen te kunnen kijken.

Een agent van de NSA hing dood op een van de stoelen langs de zijkant, één arm aan zijn lichaam was gedraaid als een kurkentrekker in een achtbaan. Het harnas sneed ter hoogte van de schouders in een steenkoolkleurige jas en deed – gezien de warmte – waarschijnlijk hetzelfde met het daaronder liggende vlees.

De medepassagier van de agent was erin geslaagd zijn veiligheidsgordel los te maken. De landing had zijn benen in een ravage veranderd. Ter hoogte van zijn scheenbeen stak er een stuk bot door de stof van zijn broekspijp. De huid eromheen was opgezwollen en rood.

Tranen glinsterden op zijn wangen. 'Ik dacht dat ik hier dood zou gaan. Ik ben alleen met... midden in...' Zijn snikken gingen over in droog gehijg.

Van Sciver keek langs hem heen naar de dode agent en voelde in zijn borst een sprankje hoop opflakkeren. Het lichaam leek redelijk goed geconserveerd. Van Sciver dwong zijn opwinding terug in dat heel kleine donkere plekje in zijn borst dat hij voor Orphan X had gereserveerd. Hij was er zo vaak zo dichtbij geweest, maar had dan alsnog zijn vingertoppen van de rand voelen glijden.

'Het harnas heeft hem van de grond gehouden,' zei Van Sciver tegen Thornhill. 'Buiten het bereik van de elementen. Wie weet biedt dat een kans.'

De passagier reikte naar Van Sciver. 'Water,' zei hij. 'Ik heb water nodig.'

Thornhill klom naar binnen en sprong sierlijk door het wrak totdat hij praktisch op ooghoogte onder de agent stond.

'Hij is nog redelijk intact,' zei Thornhill. 'Hij zal zich niet

plaatsen voor de Miss America-verkiezing, maar toch. We hebben ons lijk in goede staat gevonden.'

De passagier liet een droge, harde kuch ontsnappen. 'Water,' fluisterde hij.

'Laten we hem naar beneden halen,' zei Van Sciver.

'Ik maak het harnas wel los,' zei Thornhill, 'en dan laat jij hem naar beneden zakken. Het laatste wat we willen is dat hij straks alsnog in duizend stukjes in deze cabine ligt.'

'Alsjeblieft.' De passagier greep de zoom van Van Scivers broekspijp. 'Kijk alsjeblieft even naar me.'

Van Sciver haalde zijn pistool uit de holster onder zijn arm en schoot de man door zijn hoofd. Hij greep zijn schoenen en sleepte hem aan zijn voeten uit de cabine. Daarna ging hij weer terug naar de neergehaalde helikopter, waar hij samen met Thornhill de agent voorzichtig naar beneden haalde. Daar kwam nog wat onaangenaam geworstel bij kijken. De stank was afschuwelijk, maar Van Sciver was wel gewend aan afschuwelijke dingen.

Ze droegen het lichaam uiterst behoedzaam naar een vlak stuk grond waar het ten prooi viel aan de hete middagzon. Thornhills ogen waren rood. Zijn keel bracht kokhalsgeluiden voort. Ze namen even pauze, liepen een rondje om frisse lucht in te ademen. Van Sciver besepte dat ze voor hun terugkeer naar de bewoonde wereld al hun kleren zouden moeten verbranden.

Ze hergroepeerden als vanzelf bij het lijk. Keken ernaar. Toen haalde Van Sciver een knipmes tevoorschijn, waarmee hij het lijk van diens kleren ontdeed.

Daar lag het opgezwollen, gassen uitstotende lichaam.

Thornhill zag er zoals de meeste Orphans zo doorsnee mogelijk uit, was geselecteerd vanwege zijn vermogen op te gaan in de massa, maar zijn glimlach maakte hem ontgezagelijk aantrekkelijk. Dit was zo'n moment waarop hij hem liet zien.

'Die shit die we hier meemaken? Een droomleven.'

Van Sciver greep naar de zak op de pijp van zijn broek, haal-

de er twee vergrootglazen uit die horlogemakers gebruiken en gaf er een aan Thornhill.

‘Enig idee waar het kan zijn?’ vroeg Thornhill.

‘Vingernagels, teennagels, haar.’

Ze knoopten hun shirts als bandana's over hun monden en neuzen, gingen op handen en knieën zitten en begonnen aan hun gruwelijke ontdekkingsstocht.

Het eerste uur was net zo verschrikkelijk als een niersteen.

Het tweede was nog erger.

In het derde uur zwermden er allerlei gevleugelde insecten om hen heen. Schaduwen strekten zich uit tot levende wezens. Het vallen van de nacht zou niet lang meer duren, en ze konden het zich niet veroorloven nog meer tijd te verspillen.

Thornhill was bezig met het haar van de agent, dat hij sprietje voor sprietje controleerde. Uiteindelijk leunde hij achterover, hij ademde een paar keer achter elkaar in en spuugde een grote fluim de berm in. ‘Weet je zeker dat hij het bij zich heeft?’

Van Sciver stopte even en hield een van de geel geworden handen van de agent behoedzaam vast. De pols leek wel een zwanenhals, klaar voor een manicure. De huid schoof griezelig gemakkelijk over het bot.

Het zweet dat in Van Scivers ogen liep, veegde hij met zijn hand weg. Hij kon met zijn rechteroog nog altijd zien, maar na zoveel inspannende concentratie had hij vanwege de verwijde pupil en het gehavende netvlies moeite met scherpstellen. Hij kon de spieren voelen samentrekken. Hij probeerde het traanvocht zo veel mogelijk weg te knippen.

Toen hij iets meende te zien bewegen, bevroor hij.

Hij boog voorover en ving de blik van de dode. Over zijn mooie blauwe irissen lag al een waas. Hij trok met zijn duim een ooglid omhoog, waarbij hij de wimpers verdrukte. Niets. Hierna trok hij het onderste ooglid weg.

En daar was het.

Eén wimper, verborgen te midden van vele andere. Hij was steviger, had een verdikking bij de wortel en glom meer.

Het was wel degelijk een haar. Maar niet van de agent.

Met een pincet pakte hij de haar en hij bestudeerde hem zorgvuldig.

Het was een kunstwimper.

Dit was niet de toekomst van dataopslag. Het was de oeroude manier om data op te slaan. DNA fungeerde al miljarden jaren als informatievragebaak. In plaats van de nullen en enen waarin computers hun informatie verpakken, kan DNA met behulp van zijn vier basale bouwstenen data construeren die complex genoeg is om al het leven op aarde te kunnen bevatten. Dit verbazingwekkend effectieve systeem is niet alleen al miljoenen jaren stabiel, het heeft geen krachtbron nodig en is bestand tegen temperatuurschommelingen. Van Sciver had het onderzoek en de grote woorden – dat alle data ter wereld op een dag gevangen konden worden in een theelepel kunstmatig DNA – bestudeerd. Maar ondanks al het nerdy geneuzel over exabytes en zettabytes werd de techniek maar niet volwassen, en bleven de kosten astronomisch hoog. Sterker, het coderen van een enkele megabyte met digitale informatie kostte net geen twintig ruggen.

Maar de informatie op deze wimper was veel meer waard.

Van Sciver zou er alles voor hebben overgehad.

Hij zou niets vinden wat rechtstreeks verband hield met Orphan X – Evan was te bedreven in het maskeren van zijn sporen – maar in vergelijking met de berg gegevens die Van Sciver had moeten doorploegen, was deze vondst een ware schat.

Toen Van Sciver de wimper tegen de oranje achtergrond van de ondergaande zon bekeek, realiseerde hij zich dat hij was vergeten adem te halen.

Hij realiseerde zich ook nog iets anders.

Voor de eerste keer sinds hij het zich kon heugen, glimlachte hij.